

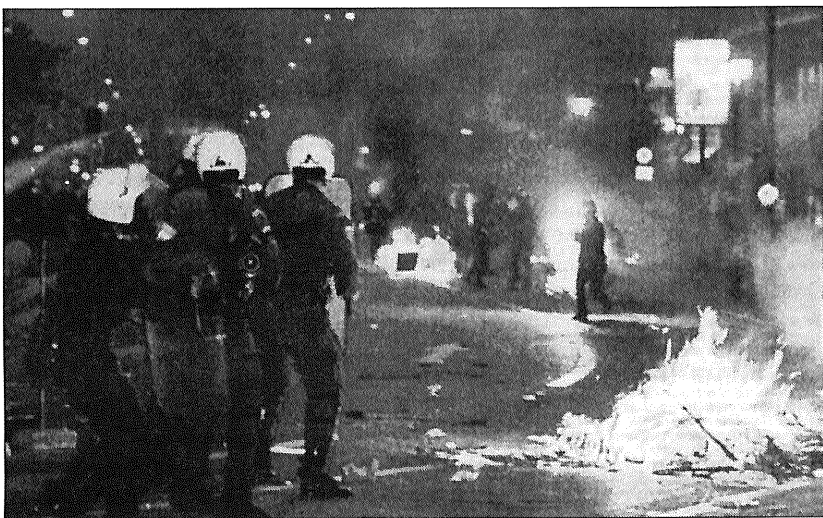
ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ

№ 4 - Γενάρης 2000

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ ΣΤΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Αποθέωση της τεχνολογίας, κοσμοπολιτισμός των κεφαλαίων και των εμπορευμάτων, αποκαύνωση, εξατομίκευση και υποταγή των ανθρώπων και των κοινωνιών... Μια νέα εποχή προβάλλει, χωρίς ιστορικό προηγούμενο ως προς τα μεγέθη συσσώρευσης του πλούτου και εξαπλώσης της φτώχειας, τις μορφές και τις μεθόδους καταπίεσης και ελέγχου, την καταστροφή της φύσης, την εξόντωση πληθυσμών, την εξαφάνιση πολιτισμών. Η νέα τάξη της κυριαρχίας λοιπόν, η ενοποίηση του πλανήτη κάτω από στα δεσμά ενός ενιαίου συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Για τα αφεντικά στην Ελλάδα ήταν σημαντική η επίσκεψη του προέδρου των ΗΠΑ Κλίντον, ενός από τους κατεξοχήν εκφραστές αυτής της νέας τάξης, για την ενίσχυση της επιβολής της στην περιοχή, για την προώθηση και του δικού τους ρόλου μέσα σε αυτή, για τη διαπραγμάτευση του μεριδίου τους και την αναρρίχησή τους στον παγκόσμιο καταμερισμό εξουσίας και εκμετάλλευσης. Σε αυτά δηλαδή που αποσκοπεί και κάθε επιμέρους στόχος τους όπως η ένταξή τους στην ΟΝΕ, ο κεντρικός τους ρόλος στην οικονομική και πολιτική ανοικοδόμηση των Βαλκανίων, η διευθέτηση των διαφορών τους με τους Τούρκους ανταγωνιστές τους στην ανατολική Μεσόγειο. Βέβαια δεν θα έχαναν και την ευκαιρία να αυτοεκθειαστούν για τις οικονομικές και πολιτικές τους επιδόσεις, να διαφημίσουν για μια ακόμα φορά το δημοκρατικό τους προσώπειο, να επαναλάβουν το πιο μεγάλο ψέμα, ότι αξίες όπως ο "ανθρωπισμός", η "ισότητα", η "ελευθερία" είναι συνυφασμένες με τη νέα τάξη της κυριαρχίας και τους στόχους της.

Η αστυνομία απέκλεισε και κατέλαβε ασφυκτικά εκτεταμένες περιοχές, από το αεροδρόμιο μέχρι την αμερικάνικη πρεσβεία, για να νιώθουν τα αφεντικά πιο άνετα στις συναντήσεις, τις δεξιώσεις, τις λιμουζίνες και τα ξενοδοχεία τους. Εμείς όμως, που θεωρούμε πως η μόνη σχέση που αξίζει να έχουμε με τα αφεντικά είναι αυτή του εκθροί, βρήκαμε μια καλή ευκαιρία να δράσουμε, μια καλή αφορμή να στείλουμε το μήνυμα της αντίστασης, πως δεν έχουμε κανένα σκόπο να υποταχθούμε σε ό,τι μας επιβάλλουν.

Γιατί οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους, συμπεριλαμβανομένου και του ελληνικού κράτους, έπείραν το θάνατο και την καταστροφή με τις στρατιωτικές επεμβάσεις τους στο Ιράκ και τη Γιουγκοσλαβία και συνεχίζουν αυτή τη βαρβαρότητα πιο μαζικά και σε μεγάλη διάρκεια με τον οικονομικό αποκλεισμό αυτών των λαών, ακόμα και με τη στέρηση της τροφής και των φαρμάκων.

Γιατί η εκμετάλλευση, η φτώχεια και η εξαθλίωση δεν παραπέμπουν μόνο σε κάποιες μεγάλες πολυεθνικές αλλά και στη διείσδυση του ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια, στην εντατικοποίηση και την ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, στην αφαίμαξη των μεταναστών στην Ελλάδα. Το προϊόν, επίσης, αυτής της εκμετάλλευσης δεν περιορίζεται μόνο σε κάποιους πολύ λίγους και πολύ πλούσιους στον πλανήτη αλλά αντανακλάται και στην ανάπτυξη της "εθνικής" οικονομίας, στην άνοδο των τιμών

στα χρηματιστήρια, στην καταναλωτική ευημερία και τις επενδύσεις των ενσωματωμένων κοινωνικών στρωμάτων.

Γιατί η καταπίεση, ο έλεγχος, η καταστολή, οι πολιτικοί κρατούμενοι δεν είναι μόνο μακρινές εικόνες από τα δικτατορικά καθεστώτα του τρίτου κόσμου αλλά βασικά συστατικά των δημοκρατιών της Δύσης. Όπως συμβαίνει στις ΗΠΑ, που περισσότεροι από εκατό μαύροι, ινδιάνοι και αντιιμπεριαλιστές αγωνιστές βρίσκονται στις φυλακές και άμεσα ένας από αυτούς, ο Mumia Abu Jamal, απειλείται με την εκτέλεση της θανατικής ποινής. Όπως είναι η συνεχιζόμενη αιχμαλωσία του αναρχικού αγωνιστή Νίκου Μaziώτη από το ελληνικό κράτος.

Γιατί είναι οι νωπές εικόνες της καταστολής και των συλλήψεων αγωνιστών που επιχειρήσαν να διαμαρτυρηθούν στην Άγκυρα και την Κων/πολη για την αντίστοιχη επίσκεψη του Κλίντον στην Τουρκία.

Γιατί η λήθη δεν αξίζει στους νεκρούς του κοινωνικού πολέμου, τον Ιάκωβο Κουμή και την Σταματίνα Κανελλοπούλου, τον Μιχάλη Καλτεζά, τον Χριστόφορο Μαρίνο, τον Χάρη Τεμπερεκίδη...

Γιατί πάλι, μέρα με τη μέρα νιώθουμε όλο και πιο περαστικοί, πιο ξένοι στους δρόμους αυτής της πόλης καθώς όλο και μεγαλύτερα τμήματα της, όπως συμβαίνει και για το σύνολο των ανθρώπινων χώρων, χρόνων και καταστάσεων, αποικιοποιούνται από τα αφεντικά και αποστειρώνονται από τα αυθόρμητα και ανεξέλεγκτα στοιχεία της λαϊκής ζωής. Οι αναπλάσεις περιοχών, οι ανακαινίσεις κτιρίων, τα επιβλητικά μέγαρα, τα αρχιτεκτονικά τερατουργήματα κάθε είδους, η αισθητική των δημάρχων και των διαφημιστών, οι αυτοματισμοί και η τεχνολογία...

Η ΤΑΞΗ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΚΥΒΕΡΝΑ

Πλανητάρχες - υπάλληλοι του πολυεθνικού κεφαλαίου,

Ντόπιοι εκφραστές της Νέας Τάξης Πραγμάτων,

Αντιαμερικάνοι πατριώτες που κυνηγάνε μερίδια εξουσίας με ειρηνικές προεκλογικές πορείες και εικονικές συγκρούσεις, Ένστολοι φρουροί του καθεστώτος, Τραπεζίτες και επιχειρηματίες

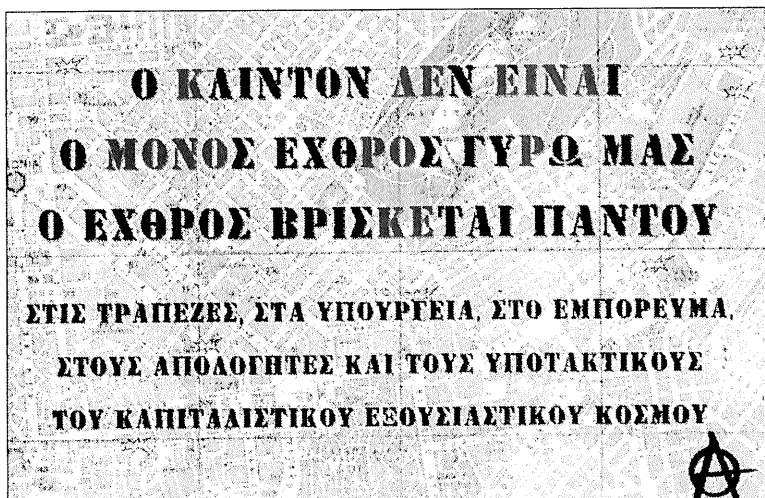
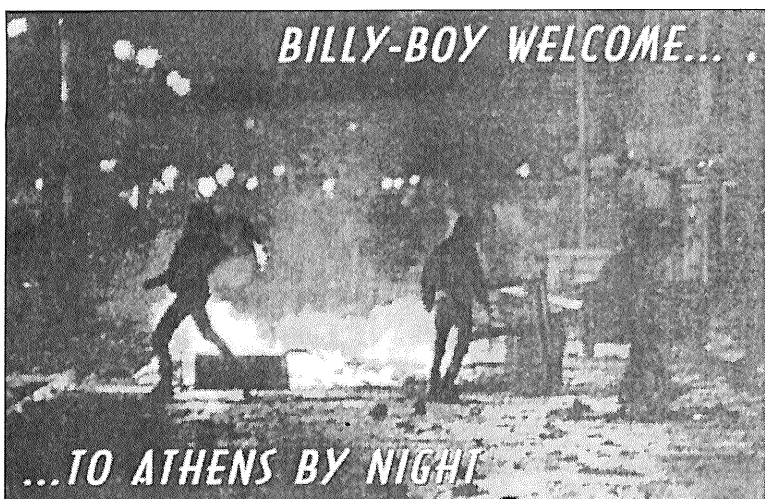
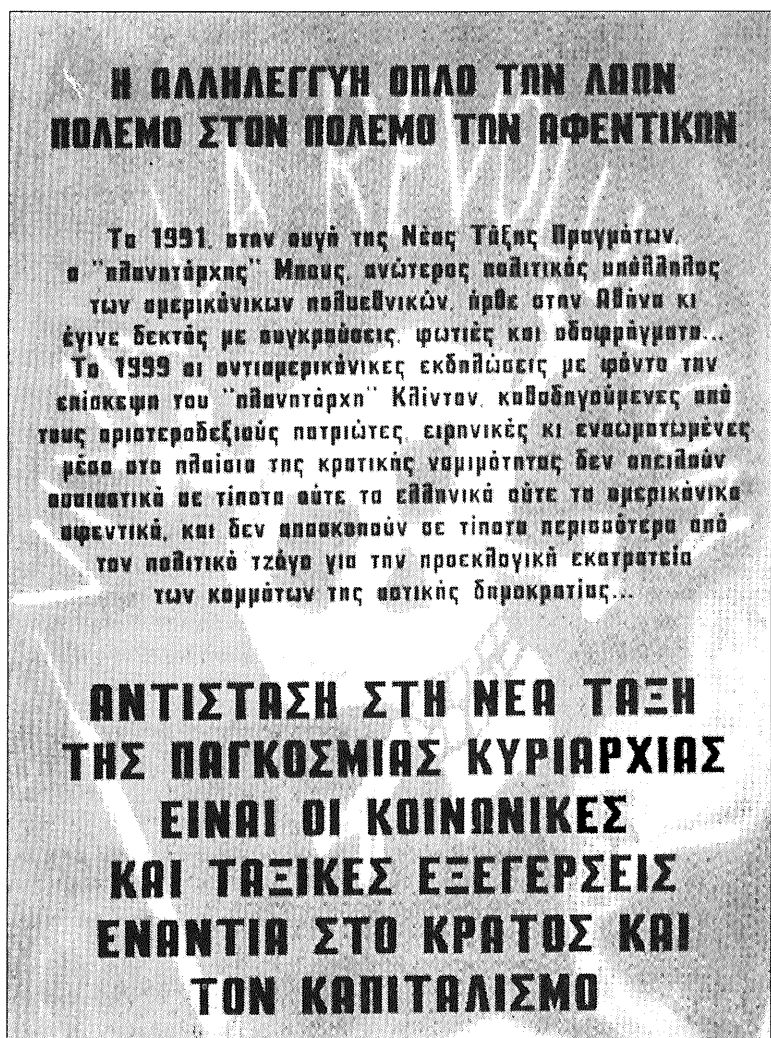
ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΕΚΦΡΑΣΤΕΣ ΤΟΥ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΧΟΥΝ ΕΝΑΝ ΚΟΙΝΟ ΕΧΘΡΟ, ΟΣΟΥΣ ΜΑΧΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Παρασκευή 19 Νοέμβρη, ημέρα επίσκεψης του Κλίντον στην Αθήνα. Κοινή επιδίωξη της κυβέρνησης και των κομμάτων είναι να ελέγξουν τις διαδηλώσεις με στόχο να διατηρήσουν την τάξη και να διαφυλάξουν τα "εθνικά συμφέροντα".

Αναρχικοί, προλετάριοι, νεολαίοι επιτίθενται στους ναούς του κεφαλαίου και του εμπορεύματος (χρηματιστήριο, υπουργεία, τράπεζες, πολυτελή καταστήματα) και στους φύλακες της άρχουσας τάξης, ως πράξη αντίστασης στο ελληνικό κράτος και κεφάλαιο και ευρύτερα στο ιμπεριαλιστικό μπλοκ στο οποίο ανήκει, ως πράξη αλληλεγγύης προς όσους πολεμούν για την ελευθερία σε όλο τον κόσμο, στέλνοντας το μήνυμα ότι τα αφεντικά δεν είναι άτρωτα.

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΕΣ ΕΞΕΓΕΡΣΕΙΣ**

ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΠΕ ΟΤΙ ΗΡΘΕ Ο ΚΛΙΝΤΟΝ;
ΤΟ ΧΑΟΣ ΗΡΘΕ!

Σύνθημα σε τοίχο της Αθήνας

Μια βιτρίνα ψεύδους, αθλιότητας και ματαιοδοξίας. Όταν δεν είναι καθόλου εύκολο να κρυφτούν οι πολλαπλάσιες περιοχές και οι αναρίθμητοι πληθυσμοί που ρημάζονται και συνθλίβονται για να φτιαχτεί και να συντηρηθεί αυτή η αστραφτερή βιτρίνα. Όταν όλο και πιο πολύ οι δημόσιοι χώροι απομακρύνονται από κάθε στοιχείο ελευθερίας: μετατρέπονται σε ιδιωτικές περιουσίες, γίνονται περισσότερο ελέγξιμοι ("διαμπερείς" πλατείες, κάμερες, κάθε είδους μπάτσοι), εξυπηρετούν πιο καθολικά και πιο λειτουργικά τις ανάγκες του κράτους και του κεφάλαιου (κατανάλωση, διαφήμιση, μεταφορές, διοίκηση, καταστολή). Όταν δεν χρειάζεται και πολύ προσπάθεια για να καταλάβει κανείς ότι όλα αυτά στερούνται κάθε νοήματος και ουσιαστικού περιεχομένου, πως πρόκειται για τον στραγγαλισμό της ζωής και της ελευθερίας, πως μυρίζουν υποταγή και αλλοτρίωση.

Με δυο λόγια, δεν υπάρχει και ιδιαίτερος λόγος να ψάχνεις ειδικά τον Κλίντον όταν ο εχθρός είναι παντού γύρω σου.

Για τα αφεντικά, από την ίδια την κοινωνική αντίσταση είναι καλύτερο να υπάρχει η εικόνα της, από το να εκδηλώνεται ανεξέλεγκτα είναι προτιμότερο να δεσμοποιείται. Ο αντιαμερικανικός πατριωτισμός, η τακτική που χρησιμοποίησαν συστηματικά οι χειραγωγοί με πρωταγωνιστή το ΚΚΕ κατά τη ΝΑΤΟϊκή επίθεση στη Γιουγκοσλαβία για να ελέγξουν τις αντιδράσεις του κόσμου, γίνεται ιδανικό όχημα για να συμπορεύονται τα αφεντικά και οι προλετάριοι και οι δεύτεροι να έχουν και την ψευδαίσθηση ότι αντιστέκονται σε αυτό που ευθύνεται για τη δύσκολη ζωή τους. Αυτοί που "ανακαλύπτουν" τον εχθρό αποκλειστικά σε μακρινά -κάπου πέρα από τον Ατλαντικό- και εν πολλοίς απρόσιτα σύμβολα, πρόσωπα και καταστάσεις δεν κάνουν άλλο από το να τον συγκαλύπτουν στις πιο άμεσες, απτές και συγκεκριμένες εκφράσεις του, δεν κάνουν άλλο από το να καλούν τους προλετάριους να συσπειρωθούν γύρω από τα "ιδεώδη" του έθνους και της πατρίδας και ταυτόχρονα να συσκοτίζουν και να υπονομεύουν τη μόνη πραγματικά απελευθερωτική προοπτική, αυτή του κοινωνικού και ταξικού αγώνα.

Την Παρασκευή το βράδυ στις 19 Νοέμβρη η κυβέρνηση φροντίζει για την άνετη και ασφαλή παραμονή του Κλίντον και το ΚΚΕ οργανώνει συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην πλατεία Συντάγματος. Μια σκηνοθετημένη αντιπαράθεση, ελεγχόμενη και ενταγμένη στο πλαίσιο της "δημοκρατικής νομιμότητας" και του "εθνικού συμφέροντος", που υπάρχει μόνο και μόνο για να υποκαταστήσει και να προλάβει μια πιθανή πραγματική, για να διαμεσολαβήσει, να εκτονώσει και να ενσωματώσει την κοινωνική δυσαρέσκεια και τις όποιες διαθέσεις αντίστασης θα μπορούσαν να εκδηλωθούν. Η αντιπαράθεση αυτή για μέρες είχε προετοιμαστεί και συντηρηθεί πάνω στις τριβές που δημιουργούνταν ανάμεσα στην κυβερνητική απόφαση για απαγόρευση κάθε πορείας προς την αμερικανική πρεσβεία, υπό το βάρος και των αμερικανικών πιέσεων, και τους βερμπαλισμούς του ΚΚΕ ότι θα την αγνοήσει, εγκλωβισμένο στον κίνδυνο απώλειας του γοήτρου του εν' όψει μάλιστα προεκλογικής περιόδου. Μια προσχηματική/εικονική σύγκρουση φαινόταν ως η ολοκλήρωση αυτού του σκηνικού.

Πράγματι η "σύγκρουση" αυτή δίνεται και η απάτη είναι εξόφθαλμη. Ένα μικρό κομμάτι των συγκεντρωμένων, αποτελούμενο από τα πλέον πειδαρχημένα μέλη του κόμματος, προχωρά μπροστά στα ΜΑΤ που κλείνουν την πρόσβαση στη Β. Σοφίας και αρχίζει να σπρώχνει τις πρώτες αλυσίδες των μπάτσων. Οι τελευταίοι απαντούν με δακρυγόνα, ενώ τα κομματικά στελέχη καλούν σε καθιστική διαμαρτυρία στην πλατεία ελπίζοντας ότι κάπου εδώ η ιστορία θα τελειώσει.

Όμως, στους δρόμους βρίσκονται και εκείνοι που δεν περιμένουν μια αστυνομική απαγόρευση για να οργιστούν, που δεν χρειάζονται να προσεγγίσουν την αμερικανική πρεσβεία για να δράσουν. Αναρχικοί και άλλοι ανεξέλεγκτοι διαδηλωτές ξεσπούν σε επιθέσεις με ζύλα, πέτρες και μολότοφ σε αντικείμενα και σύμβολα της εξουσίας και του πλούτου. Γίνονται καταστροφές σε όλες τις τράπεζες και τα περισσότερα από τα πολυτελή καταστήματα στην Πανεπιστημίου, τη Σταδίου και τους ενδιάμεσους δρόμους. Η Τράπεζα της Ελλάδας και το υπουργείο Οικονομικών, το Χρηματιστήριο και τράπεζες στην πλατεία Κοτζιά δέχονται επιθέσεις. Στόχος γίνονται επίσης το υπουργείο Εργασίας, τα γραφεία του Συνασπισμού, τα κεντρικά γραφεία του ΙΚΑ και του ΟΑΕΔ στην Πειραιώς, πολυτελή αμάξια στην πλατεία Κουμουνδούρου, τράπεζες και αντιπροσωπίες αυτοκινήτων στην Ιερά οδό, περιπολικά και τα ΕΛΤΑ στην Κων/πόλεως. Επιθέσεις πραγματοποιούνται στην Πατησίων και την Γ' Σεπτεμβρίου, ανάβουν φωτιές στα Εξάρχεια, σπασίματα γίνονται ακόμα και στην Καλλιθέα ή το Μπουρνάκι.

Μπροστά στην κοινωνική εκτροπή στους δρόμους, σύγχυση και αμηχανία κυριεύει όλους όσους βλέπουν να πραγματώνεται αυτό που ήθελαν να αποτραπεί, αυτό που θα ήθελαν να μην είχε συμβεί. Η κατασταλτική αναποτελεσματικότητα του καθεστώτος ενισχύεται και από τις εσωτερικές τριβές του. Η περιορισμένη και ελεγχόμενη αντιπαράθεση της κυβέρνησης και του ΚΚΕ στο ζήτημα της απαγόρευσης επιτείνει τα κενά της καταστολής στους δρόμους, αφού τα τελευταία χρόνια αυτή έχει βασιστεί σε μεγάλο βαθμό στη συνεργασία των δυνάμεων της αστυνομίας με τις ομάδες κρούσης των τραμπούκων του εν λόγω κόμματος.

Το κέντρο της πόλης παραδομένο στο χάος έχει γίνει ξένο και εχθρικό έδαφος για τους μπάτσους που αρχικά βρίσκονται σε αδυναμία να το ελέγξουν. Η κομματική συγκρότηση και συνοχή καταρρέουν. Το ΚΚΕ και τα άλλα αριστερά κόμματα και οργανώσεις-ουραγοί του προχωρούν σε συντεταγμένη οπισθοχώ-

ρηση, απομακρύνουν και διαλύουν τον κόσμο, αδειάζουν τους δρόμους από τους ανθρώπους για να μπορούν να γεμίσουν από μπάτσους.

Όταν πια σιγά-σιγά η αστυνομία επανακτά τον έλεγχο και μπροστά στην έκταση των γεγονότων προχωρά σε δεκάδες συλλήψεις. Τελικά, τρεις νεολαίοι, ο Διονύσης Μαυροειδής, ο Στέλιος Αναστασιάδης και ο Δημήτρης Καπαζής που δεν βρίσκονται υπό την "προστατευτική ομπρέλα" κάποιου κόμματος ή οργάνωσης, προφυλακίζονται κατηγορούμενοι με κακουργήματα. (Νωρίτερα την ίδια μέρα και πριν τα γεγονότα, οι μπάτσοι εισέβαλαν σε σπίτι και έκαναν τρεις ακόμα συλλήψεις σε μια κίνηση τρομοκρατίας και προληπτικής καταστολής.)

Το θέαμα της "αντίστασης" αποκαλύφθηκε και απαξιώθηκε από τη δυναμική και την εμβέλεια της εξεγερτικής δράσης. Άλλωστε μια καρικατούρα δύσκολα θα μπορούσε να σταθεί μπροστά σε κάτι αληθινό. Και αν την ίδια τη στιγμή των γεγονότων ήταν ολοφάνερο το τι συνιστά πραγματικά αντίσταση και τι όχι, ακολούθησε επίσης αποκαλυπτική η επόμενη μέρα με την κυβέρνηση και το ΚΚΕ να κόπτονται αμφότεροι για τη διασάλευση της τάξης, να ρίχνουν τις ευθύνες ο ένας στον άλλο και να διακηρύσσουν την αφοσίωσή τους στην "δημοκρατική νομιμότητα" εκδηλώνοντας την ταύτιση των συμφερόντων τους.

Τα γεγονότα της 19ης Νοέμβρη στην Αθήνα, όπως και εκείνα που συνέβησαν μερικές μέρες αργότερα στο Σιάτλ και το Λονδίνο κατά τη διάσκεψη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, αναδεικνύουν πως ο νέος κόσμος της κυριαρχίας δεν είναι αδιαμφισβήτητος, πως υπάρχουν και εκείνοι που δεν καθρεφτίζουν τους εαυτούς τους σε αυτόν τον κόσμο, εκείνοι που δεν θέλουν ή δεν μπορούν να ενσωματωθούν. Και ακόμα, πως μπροστά στη βούληση των ανθρώπων για αντίσταση το κράτος, το κεφάλαιο και η νέα τάξη τους δεν είναι αυτό που παρουσιάζονται, πως μπροστά στον πραγματικό τους εχθρό, τις κοινωνικές και ταξικές εξεγέρσεις, δεν είναι ούτε παντοδύναμοι ούτε άτρωτοι.

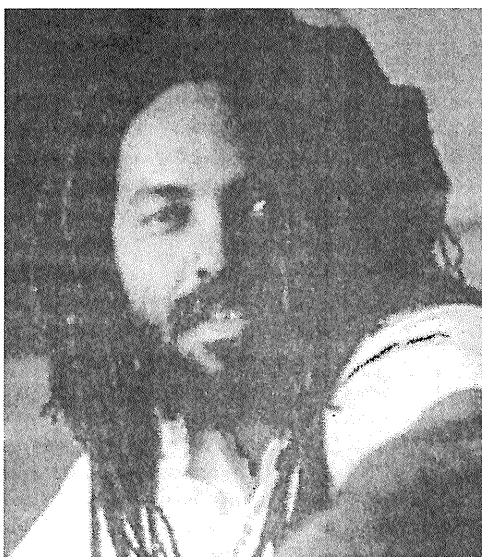
Έχοντας συνείδηση του εαυτού μας και του εχθρού, αξιοποιώντας τα δεδομένα της συγκυρίας, θέτοντας στόχους και αναπτύσσοντας κατάλληλες τακτικές ως προϊόν εμπειρίας ή αυθόρμητης επινόησης, είναι δυνατό με τη δράση μας, ακόμα και όταν είναι μειοψηφική, να απελευθερώνεται η δυναμική της άρνησης του υπάρχοντος κόσμου και να επιβάλλεται -προς το παρόν προσωρινά- στις κυρίαρχες αναγνώσεις της πραγματικότητας. Ήδη ειπώθηκε από τους συντρόφους στο Σιάτλ πως: "Αυτή είναι μόνο μια γεύση των πραγμάτων που θα 'ρθουν στο μέλλον". Το σχέδιο της κοινωνικής ανατροπής βρίσκεται σε εξέλιξη...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ - ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ

Το Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης, μετά την απόφαση των συντρόφων και των συντροφισσών το Σεπτέμβρη του '99 για το τέλος της Συνέλευσης Αναρχικών και το μετασχηματισμό της σε μια νέα συλλογικότητα, εκδίδεται από τους Αλληλέγγυους Αναρχικούς.

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΥΝΟΡΑ ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Σε όλα τα μίκη και τα πλάτη του κόσμου χιλιάδες εξεγερμένοι δίνουν καθημερινά σκληρές μάχες με τους δυνάστες τους, αρνούμενοι τις συνθήκες οικονομικής εκμετάλλευσης και ελέγχου της ζωής τους.

Σ' αυτές τις μάχες του αδιάκοπου διεθνούς κοινωνικού πολέμου πολλοί αγωνιστές έχουν πέσει στα χέρια του εχθρού και κρατούνται σαν όμηροι στις κρατικές φυλακές.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες- ένα κράτος που δομήθηκε και αναπτύχθηκε πάνω στη γενοκτονία των αυτόχθονων λαών της Αμερικής και στην υποδούλωση των Αφρικανών- η διαρκής καταπίεση κι εκμετάλλευση του έγχρωμου πληθυσμού γέννησε σημαντικές και καθόλου αμελητέες για την ιστορία αντιστάσεις.

Οι αγώνες των μαύρων έχουν τις ρίζες τους εκατοντάδες χρόνια πριν και είναι από τα πιο ζωντανά ιστορικά παραδείγματα.

Η οικονομική εκμετάλλευση, οι φυλετικές διακρίσεις, ο κοινωνικός αποκλεισμός, οι ασταμάτητες αστυνομικές και ρατσιστικές επιθέσεις, είναι οι συνθήκες μέσα στις οποίες γεννήθηκε και αναπτύχθηκε ένα δυναμικό κίνημα αντίστασης που πήρε πολλές μορφές. Μέσα στις κοινότητες δημιουργήθηκαν επαναστατικές οργανώσεις μέσα από τις οποίες μαύροι αγωνιστές διεκδικούσαν το δικαίωμά τους στην αυτοδιάθεση. Έφτιαξαν εναλλακτικά-απελευθερωτικά σχολεία, προσπάθησαν να δημιουργήσουν αξιοπρεπείς συνθήκες στέγασης, περίθαλψης και διατροφής για τους ανθρώπους της κοινότητας, αντιστάθηκαν υπερασπίζοντας τη ζωή τους από τις κατασταλτικές κρατικές και παρακρατικές επιχειρήσεις, πάλεψαν και συνεχίζουν να παλεύουν για την ελευθερία τους και την ελευθερία των συντρόφων τους που εξακολουθούν να υφίστανται την καταπίεση και τον ρατσισμό μέσα στις κρατικές φυλακές.

Ο Mumia Abu-Jamal βρέθηκε στο στόχαστρο των αστυνομικών αρχών την περίοδο που η κυβέρνηση εξαπέλυε μια τρομακτική επίθεση κατά του μαύρου απελευθερωτικού κινήματος. Η δίωξη και προσπάθεια εξόντωσής του -όπως άλλωστε και δεκάδων άλλων μαύρων αγωνιστών- ξεκίνησε στα πλαίσια εφαρμογής κατασταλτικών προγραμμάτων του FBI που βασικό στόχο είχαν τη διάλυση όλων των επαναστατικών οργανώσεων στις ΗΠΑ και κυρίως των μαύρων.

Ο μαχητής των Μαύρων Πανθήρων -και πριν τη σύλληψή του δημοσιογράφος ραδιοφω-

νικής εκπομπής γνωστός σαν «η φωνή αυτών που δεν έχουν φωνή»- συνελήφθη το 1981 έξω από το σπίτι του, όταν μπάτσοι επιτέθηκαν στον αδερφό του. Στη συμπλοκή που ακολούθησε ένας μπάτσος τραυματίστηκε θανάσιμα. Ο Jamal καταδικάστηκε σε θάνατο κατηγορούμενος για τον πυροβολισμό του μπάτσου που συμμετείχε στην επίθεση.

Ο ίδιος αρνείται τις κατηγορίες και ζητάει να επαναληφθεί η δίκη του. Μέσα από τη φυλακή και σε αναμονή της εκτέλεσής του, μ' ένα δυναμικό λόγο για τη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα στις ΗΠΑ αλλά και σε όλο τον κόσμο, συνεχίζει να αγωνίζεται για την ελευθερία στέλνοντας επαναστατικά μηνύματα, μεταδίδοντας παντού το πνεύμα της αντίστασης.

Το αμερικάνικο κράτος, με την εκτέλεση του Jamal, δεν στοχεύει μόνο στην πολιτική και φυσική εξόντωση του ίδιου, αλλά στην πραγματικότητα επιχειρεί να τρομοκρατήσει και να καταστείλει τον καθένα που αντιστέκεται.

Έτσι, η υπόθεση του Jamal αγγίζει χιλιάδες αγωνιστές σε όλο τον κόσμο ακριβώς επειδή αντιλαμβάνονται το γεγονός της εκτέλεσης ενός αγωνιστή, όχι σαν ένα απομονωμένο και μακρινό περιστατικό με περιορισμένο προσωπικό κόστος, αλλά σαν ένα πλήγμα στην ίδια την πολιτική ταυτότητα και δράση τους, ένα πλήγμα στο παγκόσμιο κίνημα αντίστασης.

Σε πολλά σημεία του κόσμου έχουν δημιουργηθεί εδώ και πολλά χρόνια επιτροπές και ομάδες αλληλεγγύης, έχουν πραγματοποιηθεί διαδηλώσεις που σε ορισμένες περιπτώσεις κατέληξαν σε συγκρούσεις με τις αστυνομικές δυνάμεις που τις φρουρούσαν.

Η έκφραση της αλληλεγγύης και η δράση ενάντια στην εκτέλεση του Jamal, με όποιο μέσο ο καθένας διαθέτει, αποτελεί όπλο σημαντικό για το συνολικό αγώνα απελευθέρωσης όλων των πολιτικών κρατούμενων και ταυτόχρονα σημείο αναφοράς για τα περισσότερα κινήματα αγώνα διεθνώς.

Όλοι οι σύντροφοι που παραμένουν φυλακισμένοι, αδέρφια μας στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση, είναι αιτίες να αυτοοργανώσουμε τις δυνάμεις μας και να επιτεθούμε εντείνοντας τη δράση μας προς της κατεύθυνση τόσο της απελευθέρωσης των ίδιων όσο και της ελευθερίας όλων μας. Όπως λέει και ο μαύρος αγωνιστής Dhoruba Bin-Wahad: «ένα κίνημα που δεν διεκδικεί την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων είναι αναξιόπιστο, επειδή αυτοί οι κρατούμενοι είναι η ιστορία του κινήματος κι όταν αρνείσαι την ιστορία σου, αρνείσαι τον ίδιο σου τον εαυτό».

Αν αυτό που οι εχθροί της ελευθερίας φοβούνται περισσότερο είναι το πνεύμα της εξέγερσης, εμείς θα παλεύουμε διαρκώς για την εξάπλωσή του.

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΜUMIA ABU-JAMAL

λ.

(Η εκτέλεση του Jamal που είχε οριστεί για το Δεκέμβρη του '99 αναβλήθηκε τελικά επ' αόριστον.)

BLACK BLOCK ATTACK

Στις 30 Νοέμβρη, διάφορες ομάδες και άτομα από το “μαύρο μπλοκ” επιτέθηκαν σε πολλές επιχειρήσεις στο κέντρο του Σιάτλ. Ανάμεσα στους στόχους (για να αναφέρουμε μόνο μερικούς) ήταν:

- Η Fidelity Investment (μεγαλομέτοχος στα Δυτικά Πετρέλαια, την πηγή των δεινών για τη φυλή U'wa στην Columbia)
- Η Τράπεζα της Αμερικής, η US Bancorp, η Key Bank και η Washington Mutual Bank (οικονομικοί οργανισμοί-κλειδιά στην επέκταση της οικονομικής καταστολής)
- Η Old Navy, η Banana Republic και η GAP (εταιρείες της Fisher που βιάζουν τη γη στα Βορειοδυτικά δάση και χρησιμοποιούν κακοπληρωμένους εργάτες)
- Η NikeTown και η Levi's
- Τα McDonald's (έμποροι φαστ φουντ που δίνουν μισθούς σκλαβιάς, υπεύθυνοι για την καταστροφή τροπικών δασών και τη μετατροπή τους σε βοσκότοπους, όπως και για σφαγές ζώων)
- Η Starbucks (έμποροι μιας εθιστικής ουσίας, που η συγκομιδή των προϊόντων τους γίνεται από αγρότες που εξαναγκάζονται να καταστρέφουν τα ίδια τους τα δάση και με μισθούς κάτω από το όριο της φτώχειας)
- Η Warner Bros (στο μονοπώλιο των media)
- Η Planet Hollywood (απλά γιατί είναι η Planet Hollywood)

Αυτές οι ενέργειες διήρκεσαν περίπου πέντε ώρες. Σπάστηκαν τα τζάμια στις βιτρίνες και τις εισόδους και προκλήθηκαν φθορές στις προσόψεις των κτιρίων. Σφεντόνες, κουτιά εφημερίδων, βαρειοπούλες, σφυριά και λοστοί χρησιμοποιήθηκαν για τη στρατηγική καταστροφή της ιδιοκτησίας των επιχειρήσεων και επίσης για να υπάρχει εύκολη πρόσβαση (ένα από τα τρία Starbucks που έγιναν στόχοι, όπως και η NikeTown λεηλατήθηκαν). Χρησιμοποιήθηκαν επίσης αυγά που περιείχαν διάλυμα που καταστρέφει το γυαλί και σπρέι μπογιάς.

Το “μαύρο μπλοκ” ήταν μια χαλαρά οργανωμένη συλλογικότητα, αποτελούμενη από ομάδες συγγένειας και άτομα που περιπλανήθηκαν στο κέντρο της πόλης. (...) Σε αντίθεση με τη συντριπτική πλειοψηφία των ακτιβιστών που δέχτηκαν δακρυγόνα και άλλα χημικά και σε ορισμένες περιπτώσεις πυροβολισμούς με πλαστικές σφαίρες, το μεγαλύτερο μέρος του δικού μας μπλοκ δεν είχε σοβαρούς τραυματισμούς γιατί βρισκόταν διαρκώς σε κίνηση και απέφυγε την εμπλοκή με την αστυνομία. Ήμασταν σφιχτά πιασμένοι μεταξύ μας και προσέχαμε ο ένας τον άλλον. Όσοι δέχτηκαν επίθεση από τους ομοσπονδιακούς μπράβους, απελευθερώθηκαν εξαιτίας γρήγορων αντανάκλαστικών και από οργανωμένα μέλη του “μαύρου μπλοκ”. Η αίσθηση

της αλληλεγγύης προκαλούσε δέος.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ

Δυστυχώς, η παρουσία και η επιμονή της “αστυνομίας ειρήνης” ήταν αρκετά ενοχλητική.

Σε έξι τουλάχιστον διαφορετικές περιπτώσεις, οι υποτιθέμενοι “μη-βίαιοι” ακτιβιστές επιτέθηκαν ενάντια σε άτομα που κατέστρεφαν περιουσίες επιχειρήσεων. Μερικοί μάλιστα έφτασαν στο σημείο να σταθούν μπροστά στο πολυκατάστημα της Niketown και να σπρώχνουν το “μαύρο μπλοκ”. Πραγματικά, τέτοιοι αυτοαποκαλούμενοι “φρουροί της ειρήνης” αποτέλεσαν μεγαλύτερη απειλή για άτομα του “μαύρου μπλοκ” απ’ ό,τι οι διαβόητα βίαιοι ένστολοι “φρουροί της ειρήνης” του κράτους. (Ακόμα και ασφαλίτες χρησιμοποίησαν ως κάλυψη τους ειρηνοποιούς ακτιβιστές για να στήσουν ενέδρα σε αυτούς που κατέστρεφαν τα μαγαζιά).

(...)

Εκτός από την προφανή υποκρισία όσων χρησιμοποίησαν βία ενάντια σε άτομα που φορούσαν μαύρα ρούχα και κουκούλες, υπάρχει επίσης ο ρατσισμός των προνομιούχων ακτιβιστών που έχουν την ευχέρεια να αγνοούν τη βία που διαπράττεται ενάντια στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας και στη φύση στο όνομα των δικαιωμάτων της ιδιοκτησίας. Στο σπάσιμο των βιτρινών συμμετείχαν πολλοί από τα πιο καταπιεσμένα μέλη της κοινότητας του Σιάτλ. Τους ενέπνευσε πολύ περισσότερο απ’ ό,τι θα μπορούσε ποτέ να τους εμπνεύσει η όποια γιγάντια στολή κουταβιού ή θαλάσσιας χελώνας. (Χωρίς να υποτιμούμε την αποτελεσματικότητα αυτών των εργαλείων σε άλλες κοινότητες).

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ “ΜΑΥΡΟ ΜΠΛΟΚ”

(...)

1. “Κλιμάκωσαν τις καταστάσεις στις 30 Νοέμβρη, πράγμα που οδήγησε στο να πέσουν δακρυγόνα σε παθητικούς διαδηλωτές.”

Για να απαντήσουμε σ' αυτό, πρέπει απλά να σημειώσουμε ότι οι ρίψεις δακρυγόνων, χημικών και οι πυροβολισμοί με πλαστικές σφαίρες ξεκίνησαν (απ' όσο ξέρουμε) προτού τα “μαύρα μπλοκ” αρχίσουν να ασχολούνται με τις καταστροφές. Επιπλέον, πρέπει να αποφύγουμε την τάση να παγιωθεί μια αιτώδης σχέση μεταξύ της αστυνομικής καταστολής και της όποιας μορφής διαμαρτυρίας, είτε αυτή εμπεριέχει την καταστροφή της ιδιοκτησίας είτε όχι. Η αστυνομία είναι υπεύθυνη για την προστασία των συμφερόντων των πλούσιων και το φταίξιμο για τη βία δεν μπορεί να αποδίδεται σ' εκείνους που εναντιώνονται σ' αυτά τα συμφέροντα.

2. Αντιστρόφως: “Έδρασαν απαντώντας στην αστυνομική καταστολή.”

Αν και αυτή μπορεί να είναι μια πιο θετική απεικόνιση του “μαύρου μπλοκ”, παρόλα αυτά είναι ψέματα. Αρνούμαστε να παρερμηνεύουμε ως μια δύναμη αντίδρασης. Αν και η λογική του “μαύρου μπλοκ” μπορεί να μην είναι κατανοητή σε μερικούς, είναι σε κάθε περίπτωση μια λογική υπέρ της δράσης (σ. όχι της αντίδρασης).

3. “Είναι ένα τσούρμιο άγριων εφήβων.”

Εκτός από το γεγονός ότι αυτό δείχνει ηλικιακό ρατσισμό και σεξισμό είναι και λάθος. Η καταστροφή της ιδιοκτησίας δεν είναι απλώς macho δημαγωγία ούτε εκτόνωση συσσωρευμένης τεστοστερόνης. Ούτε μετατοπισμένος και αντιδραστικός θυμός. Είναι άμεση δράση με στρατηγικούς και συγκεκριμένους στόχους ενάντια στα συμφέροντα των εταιρειών.

4. “Είναι ένας χαοτικός, ανοργάνωτος και ο-πορτουνιστικός όχλος.”

Αν και πολλοί από μας θα μπορούσαν σίγουρα να ξεδέσουν πολλές μέρες διαφωνώντας πάνω στο τι σημαίνει “χαοτικό”, αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι δεν ήμασταν ανοργάνωτοι. Η οργάνωσή μας μπορεί να ήταν ρευστή και δυναμική, αλλά ήταν σφιχτή. Όσο για την κατηγορία περί ομορτουνισμού, θα ήταν δύσκολο να φανταστούμε ποιοι από τους χιλιάδες που συμμετείχαν ΔΕΝ εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία που δημιουργήθηκε στο Σιάτλ για να προωθήσουν το πρόγραμμά τους. Επομένως, το ζήτημα που τίθεται είναι το κατά πόσο βοήθησε ο καθένας να δημιουργηθεί αυτή η ευκαιρία, πράγμα που οι περισσότεροι από εμάς έκαναν σίγουρα.

5. “Οι κουκουλοφόροι αναρχικοί είναι αντιδημοκρατικοί και μυστικοπαθείς γιατί κρύβουν την ταυτότητά τους.”

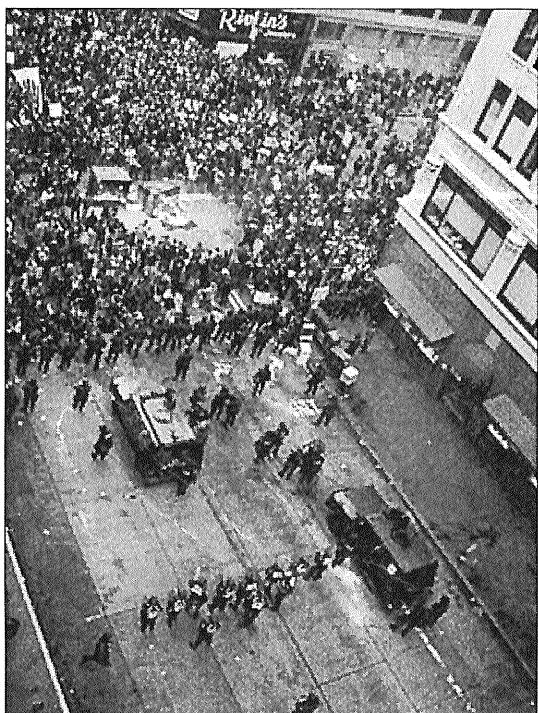
Ας το δούμε (με ή χωρίς κουκούλες) - δεν ζούμε σε δημοκρατία σήμερα. Αν η εβδομάδα που πέρασε δεν το έκανε αρκετά ξεκάθαρο, να σας το θυμίσουμε - ζούμε σε ένα αστυνομικό κρά-

τος. Διάφοροι μας λένε ότι αν πραγματικά πιστεύαμε ότι έχουμε δίκιο, δεν θα κρυβόμασταν πίσω από κουκούλες. "Η αλήθεια θα υπερισχύσει" μας διαβεβαιώνουν. Αν και αυτός είναι ένας ωραίος και ευγενής στόχος, δεν ταιριάζει με τη σημερινή πραγματικότητα. Αυτοί που αποτελούν τη μεγαλύτερη απειλή για τα συμφέροντα του Κεφάλαιου και του Κράτους θα δίδονται. Κάποιοι πασιφιστές μάς θέλουν να αποδεχόμαστε τις διώξεις περιχαρείς. Άλλοι μας λένε ότι είναι μια θυσία που αξίζει τον κόπο. Εμείς δεν είμαστε τόσο σκυθρωποί. Ούτε αισθανόμαστε ότι έχουμε το προνόμιο να αποδεχόμαστε τη δίωξη σα θυσία. Για μας, η δίωξη είναι ένα καθημερινό αναπόφευκτο και φυλάμε ως θησαυρό τις λίγες ελευθερίες μας. Το να αποδεχτούμε τη φυλάκιση σαν μορφή κολακείας, αυτό προδίδει ένα μεγάλο ποσοστό προνομίου του "πρώτου κόσμου". Νιώθουμε ότι η επίθεση στην ιδιωτική περιουσία είναι αναγκαία αν θέλουμε να ξαναφτιάξουμε έναν κόσμο που θα είναι χρήσιμος, υγιής και χαρούμενος για όλους. Και αυτό παρά το γεγονός ότι τα υπερτροφικά δικαιώματα της ιδιωτικής περιουσίας σ' αυτή τη χώρα, μεταφράζονται σε κατηγορίες κακουργήματος όταν πρόκειται για κάθε καταστροφή ιδιοκτησίας που ξεπερνά τα 250\$.

ΓΙΑ ΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Σε μια κοινωνία βασισμένη στα δικαιώματα της ιδιωτικής περιουσίας, εκείνοι που έχουν τη δυνατότητα να συσσωρεύουν περισσότερα από όσα οι άλλοι χρειάζονται ή επιθυμούν έχουν μεγαλύτερη εξουσία. Προεκτείνοντας, εξασκούν μεγαλύτερο έλεγχο πάνω σε ό,τι οι άλλοι αντιλαμβάνονται ως ανάγκες ή επιθυμίες, συνήθως με το συμφέρον να αυξήσουν τα κέρδη τους.

Οι υπέρμαχοι του "ελεύθερου εμπορίου" θα ήθελαν να δουν αυτή τη διαδικασία στη λογική της κατάληξη: ένα δίκτυο λίγων μονοπωλιακών βιομηχανιών με απόλυτο έλεγχο πάνω στις ζωές των υπολοίπων. Οι υπέρμαχοι του "δίκαιου εμπορίου" θα ήθελαν να δουν αυτή τη διαδικασία να ανακουφίζεται από κυβερνητικές ρυθμίσεις που θα είχαν στόχο επιφανειακά να επιβάλουν τα βασικά ανθρωπιστικά στάνταρ.

Σαν αναρχικοί απεχθανόμαστε και τις δύο θέσεις.

Η ιδιοκτησία, και ο καπιταλισμός σαν προέκταση, είναι εξαιρετικά βίαιη και κατασταλτική και δεν αναμορφώνεται ούτε καταπραύνεται. Είτε η εξουσία είναι συγκεντρωμένη στα χέρια λίγων πολυεθνικών είτε διοχετεύεται σε μια ρυθμιστική μηχανή επιφορτισμένη να ανακουφίζει τις καταστροφικές συνέπειες των προηγούμενων, κανένας δεν μπορεί να είναι τόσο ελεύθερος και τόσο δυνατός όσο θα μπορούσε να είναι σε μια μη-ιεραρχική κοινωνία.

Όταν σπάμε ένα τζάμι, καταστρέφουμε αυτή τη λεπτή επίστρωση νομιμότητας που καλύπτει τα δικαιώματα της ιδιοκτησίας. Ταυτόχρονα, εξορκίζουμε το σύνολο των βίων και καταστροφικών κοινωνικών σχέσεων που έχουν διαποτίσει σχεδόν τα πάντα γύρω μας. "Καταστρέφοντας" την ιδιοκτησία, μετατρέπουμε την περιορισμένη ανταλλακτική της αξία σε μια εκτεταμένη χρηστική αξία. Η τζαμαρία της βιτρίνας γίνεται μια σχισμή για να μπει λίγος φρέσκος αέρας στην καταπιεστική ατμόσφαιρα της αγοράς (τουλάχιστον μέχρι να αποφασίσει η αστυνομία να ρίξει δακρυγόνα στο διπλανό οδόφραγμα). Ένα κουτί εφημερίδων γίνεται εργαλείο για τη δημιουργία τέτοιων σχισμών ή γίνεται ένα μικρό οδόφραγμα για τη διεκδίκηση δημόσιου χώρου ή ένα αντικείμενο που απλά θα βελτιώσει την αίσθηση υπεροχής σου αν στέκεσαι πάνω του. Ένας κάδος γίνεται αντιπερισπασμός για μια φάλαγγα αστυνομικών και πηγή ζεστασιάς και φωτός. Η πρόσοψη ενός κτιρίου γίνεται πίνακας για να καταγραφούν ριζοσπαστικές ιδέες για έναν καλύτερο κόσμο.

Μετά τις 30 Νοέμβρη, πολλοί δεν θα ξαναδούν τη βιτρίνα ενός μαγαζιού και ένα σφυρί με τον τρόπο που τα έβλεπαν πριν. Οι πιθανές χρήσεις μιας ολόκληρης πόλης αυξήθηκαν χιλιάδες φορές. Ο αριθμός των τζαμιών που έσπασαν ωχρία μπροστά στον αριθμό από τα μάγια που έσπασαν - μάγια που στέλνει η ηγεμονία των επιχειρήσεων για να μας νανουρίσει να ξεχάσουμε όλη τη βία που έχει διαπραχθεί στο όνομα των δικαιωμάτων της ιδιοκτησίας, να ξεχάσουμε όλη την προοπτική για μια κοινωνία χωρίς αυτούς.

Τα σπασμένα τζάμια μπορούν να επισκευαστούν και τελικά να αντικατασταθούν, αλλά το θρυμματισμα των προσποιήσεων ελπίζουμε ότι θα παραμείνει για τον καιρό που έρχεται.

Ενάντια στο Κεφάλαιο και το Κράτος.

Ενημέρωση από
ένα τμήμα του αναρχικού "μαύρου μπλοκ"
που έδρασε στις 30 Νοέμβρη στο Σιάτλ

ACME Collective

Οι απεργοί φοιτητές του UNAM στο Μεξικό έκαναν πορεία μπροστά στην πρεσβεία των ΗΠΑ. Θέλησαν να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στις διαμαρτυρίες ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου στο Σιάτλ και επίσης να διεκδικήσουν την απελευθέρωση του Mumia Abu Jamal.

Η διαδήλωση συγκέντρωσε 500 περίπου άτομα. Μετά τους λόγους που εκφωνήθηκαν κάποιοι φοιτητές πέταξαν πέτρες στην πρεσβεία καταστρέφοντας αρκετά τζάμια. Κατέληξε σε πολύ σκληρή σύγκρουση ανάμεσα στην αστυνομία και τους φοιτητές. Η αστυνομία ήταν εξαιρετικά βίαιη.

Έγιναν 98 συλλήψεις και τραυματίστηκαν 10 φοιτητές και 6 αστυνομικοί.

Ακολούθησε άλλη διαδήλωση για συμπαράσταση στους 98 συλληφθέντες, η οποία κατέληξε σε δεύτερη σύγκρουση. Ο FZLN έστειλε δελτίο τύπου εκφράζοντας την αλληλεγγύη του στους φοιτητές και καταδικάζοντας την αστυνομική βαρβαρότητα.

Είμαστε παντού!

Αλληλεγγύη με τους φοιτητές του UNAM!

Hasta la victoria!

Luciano, 12 Δεκέμβρη

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ

Το κράτος συνέλαβε τον αναρχικό Ν. Μαζιώτη μέσα από μία θεαματική επιχείρηση της «αντί»τρομοκρατικής υπηρεσίας στις 13/1/98 με την κατηγορία της τοποθέτησης βόμβας στο υπουργείο ανάπτυξης στις 6/12/97, που έγινε σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων του Στρυμονικού ενάντια στην εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού από την πολυεθνική TVX Gold στην περιοχή τους (την περίοδο μάλιστα που αντιμετώπιζαν έκτακτο στρατιωτικό νόμο για πρόσφατες δυναμικές κινητοποιήσεις τους), και αντίστασης ενάντια στα επενδυτικά και κατασταλτικά σχέδια των κυρίαρχων. Οι περισσότεροι από τους συντρόφους, που κρατήθηκαν στην ασφάλεια μετά από έρευνες στα σπίτια τους στα πλαίσια της ίδιας επιχείρησης, αναγνωρίζαν την περίοδο εκείνη σαν αιχμή της αντίστασης στην αναδιάρθρωτική επέλαση του κράτους και του κεφαλαίου την έμπρακτη αλληλεγγύη με τους αντιστεκόμενους του Στρυμονικού.

Μέσα από τη σύλληψη και την προφυλάκιση του Ν. Μαζιώτη καθώς και τα ασφαλίτικα τρομοσενάρια που έρχονταν στη δημοσιότητα την πρώτη περίοδο της σύλληψής του, το κράτος επιχείρησε να εγκληματοποιήσει τον αγώνα και τις πρακτικές του, να απονομηματοδοτήσει τα μηνύματα της αντίστασης και της αλληλεγγύης με τους κοινωνικούς αγώνες στοχεύοντας στην απόσπαση συναίνεσης στην κατασταλτική του δραστηριότητα ενάντια στους αγωνιστές. Καθώς η πράξη του Μαζιώτη αποτελούσε την έμπρακτη έκφραση της δυνατότητας διάρρηξης των ορίων του κοινωνικού κατακερματισμού και σύνδεσης των αντιστεκόμενων μέσα στον ευρύτερο κοινωνικό πόλεμο, στόχος του κράτους ήταν να αποκαταστήσει το γόητρο της ολοκληρωτικής κυριαρχίας του και να εξουδετερώσει αυτό το μήνυμα για την εξαπλώση της αντίστασης επιβάλλοντας την απομόνωση και τη σιωπή. Μέσα από την προβολή του κόστους που επιφυλάσσει στον αγώνα εναντίον του θέλησε να εκβιάσει το διαχωρισμό, την οπισθοχώρηση και την υποταγή.

Με την πεποίθηση ότι μιλώντας για την υπόθεση του Ν. Μαζιώτη μιλάμε για τον αγώνα για ελευθερία, για την έμπρακτη αναγνώριση της αξίας σύνδεσης με αντιστεκόμενους που μπροστά στις αποφάσεις των κυρίαρχων ορθώνουν τον εαυτό τους, για την πολύμορφη δράση ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο εμποτισμένη από τις αξίες της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης, είδαμε την αιχμαλωσία του σαν μία ευκαιρία αντιστροφής του πλήγματος που το κράτος επιχείρησε στους αναρχικούς μέσα από τη δίωξή του. Θελήσαμε να εμβαθύνουμε σε ένα σχέδιο αντιμετώπισης ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, αναπτύσσοντας τις αιχμές που ήδη είχαμε θέσει πριν από τη σύλληψη του Μαζιώτη και μαζί με αυτόν.

Τον ενάμισι χρόνο που τα οικονομικά και πολιτικά αφεντικά κρατούσαν τον Ν. Μαζιώτη αιχμάλωτο στις φυλακές τους, εμείς δεν πάψαμε στιγμή να δουλεύουμε στην κατεύθυνση της συνάντησης, της σύνδεσης και της επικοινωνίας με τους αντιστεκόμενους σπάζοντας τους επιβαλλόμενους από το κράτος διαχωρισμούς, επικαλούμενοι τη μόνη αξιόπιστη ιδιότητα που μπορεί να έχει κανείς σε έναν κόσμο καταπίεσης, εκμετάλλευσης και υποταγής: αυτή του εξεγερμένου.

Βρεθήκαμε σε κάθε εστία κοινωνικής αναταραχής (Στρυμονικός, αδιόριστοι, μαθητές) μεταφέροντας το μήνυμα της αλληλεγγύης με τους φυλακισμένους αγωνιστές σαν μέ-

ρος της ενιαίας απόκρουσης των επιθέσεων που διεξάγει το κράτος στην κοινωνία μέσα από τη συνολική καταστολή.

Μέσα από τις παρεμβάσεις μας επιχειρήσαμε να προβάσουμε τους αγώνες αυτούς σαν ευκαιρίες εκδήλωσης της υποβόσκουσας κοινωνικής οργής ενάντια στους κυρίαρχους, να οξύνουμε τις αντιθέσεις στο εσωτερικό τους μέσα από την κατάδειξη του καταστροφικού, για την ανάπτυξη του αγώνα, έργου της διαμεσολάβησης και χειραγώγησης, ενθαρρύνοντας την ατομική και συλλογική πρωτοβουλία στην κατεύθυνση της πραγματικά απελευθερωτικής δράσης: αυτής που αυτοοργανώνεται και δεν προσαρμόζεται στα όρια που υποδεικνύουν οι εχθροί της ελευθερίας.

Ορμώμενοι από την επιθυμία να διαρρήξουμε τη σιωπή γύρω από την υπόθεση και βλέποντάς την σαν ευκαιρία συνάντησης και ενδυνάμωσης του πνεύματος της αντίστασης ήρθαμε σε επαφή με συντρόφους και αγωνιστές από το εξωτερικό πραγματοποιώντας μια διεθνή καμπάνια αλληλεγγύης.

Εξακολουθήσαμε να βρισκόμαστε σε επαφή με τους κατοίκους του Στρυμονικού, με τον αγώνα των οποίων ο Μαζιώτης είναι άμεσα συνδεδεμένος, ερχόμενοι πολλές φορές σε ρήξη με τις κοινοτικές αρχές εξαιτίας της προσπάθειάς τους να αποτρέψουν την αλληλεγγύη με τον φυλακισμένο σύντροφο. Η αντιδραστικότητα τους τροφοδοτήθηκε από έναν πραγματικό φόβο αφού οι περισσότεροι κάτοικοι που εξακολουθούν να αντιστέκονται στην επένδυση και αποτελούν τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία αυτού του μετώπου θεωρούν τον Μαζιώτη δικό τους άνθρωπο.

Στις επαφές μας με τους κατοίκους του Στρυμονικού στόχος μας ήταν να καταδείξουμε πως η οποιαδήποτε συμμετοχή στον κοινωνικό πόλεμο δεν νοείται διαχωρισμένα από την αλληλεγγύη με τους αιχμαλώτους του. Και ο Ν. Μαζιώτης είναι ένας από αυτούς.

Αρνούμενοι μαζί με το Μαζιώτη να προσαρμόσουμε στο καθεστώς της απομόνωσης που επι-

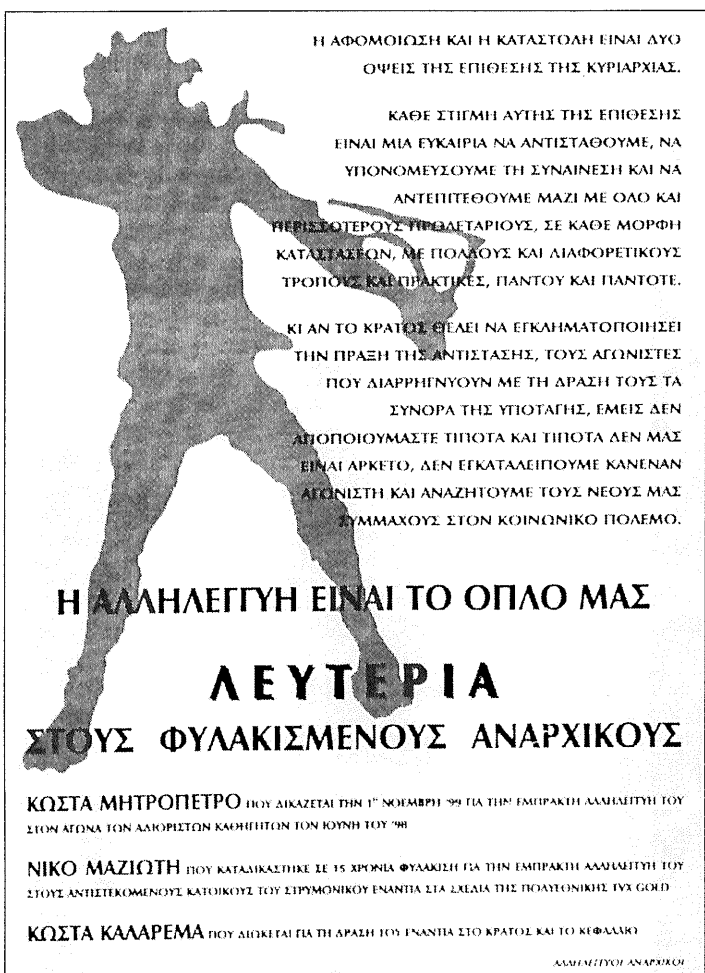
βάλλει ο εγκλεισμός συνεχίσαμε την επικοινωνία μεταξύ μας. Ο ίδιος έδωσε το δικό του παρόν στο κοινωνικό πεδίο μέσα από κείμενα και ανοιχτές επιστολές εμπλουτίζοντας τον αγώνα και εμπνέοντας τη δυναμική του.

Όπως η δίωξη του Μαζιώτη αποτέλεσε μια ευκαιρία για αγώνα έτσι και η δίκη του τον Ιούλιο του '99 ήταν ένα ακόμη σημείο αναμέτρησης της ελευθερίας με τους εχθρούς της. Στα πλαίσια της αναμέτρησης αυτής εντείνουμε την κίνησή μας επιδιώκοντας μια ευρεία δημοσιοποίηση για το γεγονός μέσα από την αντιπληροφόρηση τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, διαρρηγνύοντας τη σιωπή που το κράτος θέλησε να επιβάλλει την περίοδο πριν από τη δίκη μέσα από την αστυνομοκρατία στην πόλη και τις ασφυκτικές παρακολουθήσεις συντρόφων, γεγονότα που μαρτυρούσαν την ανασφάλεια ενός μηχανισμού μπρος στον εν εξελίξει εκβιασμό της συναίνεσης στους κατασταλτικούς σχεδιασμούς του.

Οι προθέσεις του κράτους, στο βαθμό που δεν κατάφερε να εκμεταλλευθεί το γεγονός της δίκης προς όφελος της προπαγάνδας του προβάλλοντας την αντιμετώπιση ενός «εχθρού της κοινωνίας» από τη «δικαιοσύνη» του -εφόσον η μόνη διάσταση που έπαιρνε η υπόθεση ήταν ο ξεκάθαρος πολιτικός χαρακτήρας της δίωξης-, περιορίστηκαν στη διεκπεραίωση μιας προσχηματικής διαδικασίας που αναγκαστικά προηγούταν της ανακοίνωσης μιας προειλημμένης απόφασης. Ωστόσο η δική μας απόφαση να δηλώσουμε την παρουσία μας με τον τρόπο που αντιστοιχεί στη σύνδεση μας με τον Μαζιώτη και η στάση του ίδιου ανέτρεψαν τη συννοητικότητα που επιχειρήθηκε να επιβληθεί μετατρέποντας ένα εχθρικό πεδίο, όπως είναι μια δίκη, σε έδαφος ρήξης και επίθεσης προς το κράτος και το κεφάλαιο που την δεδομένη στιγμή της δίωξης αντιπροσωπεύονταν από την αστική δικαιοσύνη.

Η παρουσία συντρόφων από το εξωτερικό στη δίκη καθώς και τα μηνύματα αλληλεγγύης (φυλακισμένων αγωνιστών και άλλων συντρόφων) από ολόκληρο τον κόσμο που διαβάστηκαν εκεί έδωσαν το μήνυμα πως ο αγώνας για την ελευθερία δεν έχει σύνορα. Η «απολογία» του Ν. Μαζιώτη, οι καταθέσεις των συντρόφων, η μαζική παρουσία έξω από τα δικαστήρια, τα συνθήματα που φωνάζονταν και αντηχούσαν μέσα στην αίθουσα, άλωναν το καθεστώς της απομόνωσης και της τρομοκρατίας που επιχειρούσε να υποκαταστήσει την κλονισμένη πυγμή της εξουσίας μέσα από τους στημένους και αδιάφορους δικαστές και τις πάνοπλες διμοιρίες των ΜΑΤ που φρουρούσαν την τάξη. Έτσι στη δίκη, μέσα από τη στάση του Μαζιώτη και των συντρόφων που στάθηκαν πλάι με αυτόν, καταδείχθηκαν οι γνήσιοι αντιπρόσωποι της τρομοκρατίας στην κοινωνία και οι πρωταίχιοι ένοχοι για τη διάχυση της κοινωνικής δυστυχίας και καταπίεσης: το κράτος, το κεφάλαιο, η «δικαιοσύνη» τους, οι φρουροί και οι λακέδες της κυρίαρχης νομιμότητας.

Μπορεί να ήταν στην αρμοδιότητα της αστικής δικαιοσύνης να επιβάλει 15 χρόνια φυλακής στον Ν. Μαζιώτη, ακολουθώντας την πολιτική εναρμόνιση με τις επιταγές των ΗΠΑ για το παγκόσμιο και αμελικτο κυνήγι της «τρομοκρατίας» και της εξουδετέρωσης των αντιστάσεων, δεν στάθηκε όμως στο χέρι της να αντιμετωπίσει την κατάρρευση των προσχημάτων της δημοκρατίας που αντιπροσωπεύει μέσα από την επιβολή αυτής της εξοντωτικής και παραδειγματικής ποινής. Δεν χρειάζεται να μην τρέφει κανείς αυταπά-

Η ΑΦΟΜΟΙΩΣΗ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ
ΟΦΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ.

ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ, ΝΑ
ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΟΥΜΕ ΤΗ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΚΑΙ ΝΑ
ΑΝΤΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΜΕ ΟΛΟ ΚΑΙ
ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΥΣ ΠΡΟΔΑΤΑΡΙΟΥΣ, ΣΕ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ, ΜΕ ΠΟΛΛΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥΣ
ΤΡΟΠΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ, ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ.

ΚΙ ΑΝ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΙ
ΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ, ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ
ΠΟΥ ΔΙΑΡΡΗΓΝΟΥΝ ΜΕ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥΣ ΤΑ
ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ, ΕΜΕΙΣ ΔΕΝ
ΑΠΟΠΟΙΟΥΜΑΣΤΕ ΤΙΠΟΤΑ ΚΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟ, ΔΕΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ
ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΚΑΙ ΑΝΑΖΗΤΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΜΑΣ
ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ ΠΟΥ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΤΗΝ 1^η ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ '99 ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟΥ
ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΑΔΙΟΡΙΣΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝ ΤΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΟΥ '98

ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΗΚΕ ΣΕ 15 ΧΡΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΙΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟΥ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΕΝΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΣΤΡΥΜΟΝΙΚΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΚΗΣ TVX GOLD

ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ ΠΟΥ ΔΙΚΑΙΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Αφίσα που κυκλοφόρησε τον Οκτώβριο του '99

τες για τη «δικαιοσύνη» για να καταλάβει ότι ο Μαζιώτης δεν καταδικάστηκε σε δεκαπενταετή φυλάκιση για την απόπειρα έκρηξης, αλλά για αυτό που είναι και που αντιπροσωπεύει κοινωνικά: την αντίσταση στις επιθέσεις των οικονομικών και πολιτικών αφεντικών με κάθε διαθέσιμο μέσο.

Όσο για την ένδειξη «ανωτερότητας», δηλαδή αυτογελοιοποίησης της δικαιοσύνης μέσα από την αναγνώριση του ελαφρυντικού των μη ταπεινών κινήτρων, την αναγνώριση ουσιαστικά του Μαζιώτη ως πολιτικού αιχμάλωτου ενός δημοκρατικού καθεστώτος, δεν ήταν παρά η εκδήλωση της αμηχανίας ενός μηχανισμού μπροστά στις χαμένες εντυπώσεις για την παραγωγή «αντι»τρομοκρατικού έργου.

Όπως μέσα από καμία επιβολή ποινής «δεν είναι στην εξουσία των εχθρών μας να μας κάνουν να χάσουμε το θάρρος μας», έτσι και καμία ψευδοαναγνώριση από τους εχθρούς μας δεν θα τύχει δικής μας αποδοχής. Έτσι και αλλιώς στόχος αυτής της αναμέτρησης δεν ήταν ποτέ το μέγεθος της ποινής, αλλά η ανάδειξη του γεγονότος πως ο Ν. Μαζιώτης είναι ζωντανό και αναπόσπαστο μέρος του αγώνα ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά, πως δεν είναι μόνος του και δεν αποτελεί εύκολο στόχο και συνεπώς η κατάδειξη του ρόλου των εντεταλμένων εκπροσώπων της κρατικής νομιμότητας και των πολιτικών αιτιών για τις οποίες το καθεστώς οχυρώνεται σε αυτήν και αυτοπεριφρουρείται διώκοντας τους δηλωμένους εχθρούς του.

Το κράτος, μετά το τέλος της δίκης, επιχείρησε να αποκαταστήσει την πυγμή του στην κοινωνία μέσα από την επιδείξη του μόνου φανερά διαθέσιμου κεκτημένου του: την εξουσία. Λίγο πριν τη μεταφορά του Μαζιώτη στις φυλακές οι μπάτσοι επιτέθηκαν στον κόσμο που ήταν συγκεντρωμένος έξω από τα δικαστήρια συλλαμβάνοντας δύο συντρόφους. Η πόλη παρέμεινε αστυνομοκρατούμε-

νη για τις επόμενες μέρες ενώ εμποδίστηκαν και οι ανοιχτές συζητήσεις που προγραμματίστηκαν με την ευκαιρία της παρουσίας εδώ συντρόφων από το εξωτερικό.

Η ανάδειξη της επιλογής του Μαζιώτη για την τοποθέτηση της βόμβας στο υπουργείο σαν κοινωνική πράξη αντίστασης οφείλεται στην ξεκάθαρη κατάθεση των πολιτικών αιτιών που την πλαισίωσαν, στον κοινωνικό λόγο του ίδιου και όσων βρέθηκαν αλληλέγγυοι μαζί του. Η αντιμετώπιση της δίωξης αυτής από τον ίδιο τον Μαζιώτη και όσων αναγνώριζαν στο πρόσωπό του έναν σύντροφο αποτελεί σημαντική παρακαταθήκη στην ανάδειξη του πλήθους των απαντήσεων που μπορεί να δώσει κανείς στον ολοκληρωτικό εκβιασμό της κυριαρχίας σύμφωνα με τις κλίσεις, τα ενδιαφέροντα και τις δυνατότητές του, στην ανάπτυξη των απεριορίστων δυνατοτήτων της αλληλεγγύης ανάμεσα στους αναρχικούς, στην μετατροπή των πληγμάτων που επιχειρεί το κράτος εναντίον μας σε ευκαιρία αναβάθμισης του επιπέδου της σύγκρουσης και συνολικά του αγώνα.

Τίποτα δεν τελείωσε.

Συνεχίζουμε τον αγώνα με την διάθεση να ανατρέπουμε τις προθέσεις του εχθρού, να αφουγκραζόμαστε και να εκφράζουμε την αλληλεγγύη

και την αντίσταση πέρα από γεωγραφικά ή κοινωνικά σύνορα. Όσο το ελληνικό κράτος κρατάει τον σύντροφο μας έγκλειστο στις φυλακές του εμείς έχουμε κάθε λόγο να προωθούμε την αλληλεγγύη μαζί του σε κάθε μέτωπο του κοινωνικού-ταξικού πολέμου: γιατί ο Μαζιώτης είναι αιχμάλωτος από αυτόν τον πόλεμο που όσο αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας στις μάχες του, είναι και θα παραμείνει δικός μας.

μια συντρόφισσα

Για επικοινωνία:

Νίκος Μαζιώτης, Ε' Πτέρυγα, Φυλακές Κορυδαλλού

Για την οικονομική ενίσχυση του συντρόφου:

Εθνική Τράπεζα 077/9425144 2

Μπροσούρες που εκδόθηκαν από τη Συνέλευση Αναρχικών μετά τη δίκη του Νίκου Μαζιώτη

Τις τελευταίες εβδομάδες επιχειρείται από το ελληνικό κράτος αυτό που μήνες τώρα προετοιμαζόταν από τα ΜΜΕ και εξαγγέλθηκε κατά την τελευταία προεκλογική περίοδο, η πάταξη της εγκληματικότητας. Στόχος του το ξεκαθάρισμα των δρόμων από τους μετανάστες, και ιδιαίτερα τους αλβανούς, αφού θεωρούνται η μόνη αιτία για την αύξηση της εγκληματικότητας. Ξεκινώντας από την Παλλήνη, τη Δάφνη, τα Πατήσια, τον Άγιο Στέφανο κ.α. οι «σκούπες» του κράτους σαρώνουν τα πάντα. Γίνονται έφοδοι σε σπίτια, σε μέσα συγκοινωνίας, σε δημόσιους χώρους όπου συνευρίσκονται μετανάστες και συλλαμβάνονται βίαια εκατοντάδες άτομα κάθε ηλικίας. Έπειτα στοιβάζονται σε αστυνομικά τμήματα, ακόμα και σε γήπεδα, όπου ελέγχονται τα έγγραφα παραμονής και νομιμότητάς τους. Οι περισσότεροι θα απελαθούν από τη χώρα ή θα οδηγηθούν σε κάποια φυλακή. Εκτός των άλλων, οι εκπυρσοκροτήσεις στα σύνορα, οι εν ψυχρώ δολοφονίες και οι τραυματισμοί συνεχίζονται σε μια κοινωνία όπου οι μπάτσοι φαίνονται να είναι οι πιο «μετριοπαθείς» εκτελεστές. Όλα αυτά υπό τον «κράτο» των χειροκροτημάτων των ΜΜΕ.

Το κράτος μιλάει για λογαριασμό του μέσω του θεάματος. Στα δελτία ειδήσεων επιδεικνύονται οι επιχειρήσεις της αστυνομίας κι έπειτα τα εγκλήματα των μεταναστών, κυρίως αλβανών, κατά «φιλήσυχων» ελλήνων που έχουν κλειδαμπαρωθεί οπλισμένοι στα σπίτια τους. Μια και μοναδική εξίσωση διαφαίνεται ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ=ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, που δικαιώνει τις πρακτικές του κράτους. Το θέμα όμως δεν σταματά μόνο σε αυτή τη δικαιώση. Ξεπερνά το συνηθισμένο του ρόλο ως φορέας παθητικότητας και παραιτήσεως και επιζητεί να αντιστρέψει την αλήθεια της λειτουργίας του. Το θέμα, ως κυρίαρχος λόγος, διεισδύει στα υπόλοιπα κομμάτια της κοινωνίας και τα ωθεί στη δράση ενάντια στους μετανάστες. Οι τραυματισμοί και οι θάνατοι μεταναστών δεν είναι παρά οι εκφάνσεις αυτής της αλλοτριωμένης και εκφυλισμένης δράσης, η οποία είναι προϊόν της αντεστραμμένης λειτουργίας του θεάματος. Η εθνικιστική υστερία αναζωπυρώνεται και καλλιεργεί την κυρίαρχη κουλτούρα της διανοητικής αθλιότητας. Όλα τα απωθημένα αυτής της κοινωνίας εκφράζονται βίαια πάνω στους ψευδο/φαινομενικά εγκληματίες, τους πραγματικά αδύνατους και όχι στον αληθινό εχθρό. Το κράτος, μέσω του θεάματος, διασφαλίζει την ύπαρξή του δημιουργώντας τεχνητούς εχθρούς και ενεργοποιεί την υπόλοιπη κοινωνία εναντίον τους, εξολοθρεύοντας τελικά και τους δυο μαζί. Η ολότητα της κυριαρχίας γίνεται κυριαρχία της ολότητας αφού εξασφαλίσει η ύπαρξή της να υπάγεται στη φαινομενικότητα.

Η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο είναι το πρωταρχικό στοιχείο της κοινωνίας. Είναι αυτή ακόμα που για την διαιώνισή της διαχωρίστηκαν οι άνθρωποι σε έθνη. Ο καπιταλισμός όντας το μεγαλύτερο έγκλημα κατά του ανθρώπου στην εποχή μας, έχει επιβάλει και διαμορφώσει τους δικούς του όρους στις ζωές μας. Ο άνθρωπος προκειμένου να επιβιώσει μιας και δεν έχει στα χέρια του τα μέσα παραγωγής, αποδέχεται και οικειοποιείται αυτόν τον αφέντη. Η παράδοση αυτή είναι όρος επιβίωσης για τους καταπιεσμένους. Ο καθημερινός εκβιασμός είναι η διαιώνιση της εκμετάλλευσής τους. Οι υλικές συνθήκες της κοινωνίας παράγονται και διαμορφώνονται από το κράτος και το κράτος, αντίστοιχα. Οι υλικές συνθήκες σε μια κοινωνία καθορίζουν και τις πνευματικές της δραστηριότητες. Ο καταπιεσμένος προλετάριος δεχεται τη δουλειά του, αναμφισβήτητο όρα για την επιβίωσή του, ως κάτι αναπόφευκτο και δεδομένο. Ο ίδιος αν βρεθεί άνεργος για καιρό, μη έχοντας εξασφαλίσει την επιβίωσή του, ωθείται στο να ξαναβρεί αυτούς τους όρους που θα ικανοποιήσουν το μίνιμουμ των αναγκών του. Έτσι, θα εξαναγκαστεί να προβεί σε ενέργειες που οι υλικές συνθήκες, δηλαδή η οικονομική κατάστασή του, του επιβυλλουν. Το λεγόμενο «οικονομικό έγκλημα» για το οποίο κατηγορούνται οι περισσότεροι μετανάστες είναι η εκπλήρωση των αναγκών τους. Ο κυρίαρχος λόγος προτάσσει πως οι μετανάστες έχουν γεννήσει το έγκλημα στη χώρα μας. Όμως, το έγκλημα ως ανθρώπινη δραστηριότητα δεν μπορεί να έχει εθνική ταυτότητα, γιατί η τελευταία επήλθε του εγκλήματος ιστορικά. Η εκμετάλλευση είναι το πρώτο έγκλημα και το σπέρμα για όλα τα υπόλοιπα.

Η ψυχολογική δομή του έλληνα προλετάριου τείνει περισσότερο στο έλληνα παρά στο προλετάριο. Η αντικατάσταση της ταξικής από την εθνική συνείδηση είναι ένα σημαντικό επίτευγμα της κυριαρχίας, καθώς και ένας από τους σημαντικότερους όρους της ύπαρξής της. Η ταξική συνείδηση είναι η αναγνώριση του εχθρού των προλετάρων, ελλήνων και μεταναστών, άρα και η αναγνώριση της εκμετάλλευσής τους ως αιτία για τον μεταξύ τους διαχωρισμό.

**ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ ΝΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ
ΤΟΥΣ ΑΦΕΝΤΕΣ ΜΑΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ**

-Σύντροφοι από τη συνέλευση αναρχικών-

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Ενάντια στα κάθε είδους σχέδια της εξουσίας που στόχο έχουν τη νεολαία, έχει αναπτυχθεί εδώ και χρόνια ένα νεολαϊστικό κίνημα αντίστασης, πυρήνας του οποίου τα τελευταία τουλάχιστον χρόνια είναι οι μαθητές. Η πολύχρονη προσπάθεια των εξουσιαστών να επέμβουν στην εκπαιδευτική διαδικασία -με νόμους σύμφωνα με τις απαιτήσεις της εποχής- δείχνει ξεκάθαρα τη μανία που τους έχει καταλάβει να αλλοτριώσουν τις συνειδήσεις των νέων ανθρώπων, να τους στερφήσουν το δικαίωμα να ονειρεύονται και να σκέφτονται, να δημιουργήσουν υπάκουους νομοταγείς πολίτες, μελλοντικά γρανάζια στο σύστημα του θανάτου.

Δεν είναι λοιπόν μόνο ο νόμος Αρσένη που πέρυσι και φέτος ξεσήκωσε το μαθητικό κόσμο πανελλαδικά. Είναι η καταπίεση που υφίστανται οι μαθητές μέσα στο σχολείο, είναι η ασφυκτική πειθαρχία που επιχειρείται να τους επιβληθεί, είναι ο κλοιός που όλο και στενεύει γύρω από τον ελεύθερο χρόνο τους, είναι τα ασύστολα

ψεύδη μέσα στα σχολικά βιβλία, είναι οι κρατιστικές και θεοκρατικές αντιλήψεις που προωθούνται μέσα από τη διαδικασία, είναι, κοινώς, η προσπάθεια να ελεγχθεί η πηγαία και αυθόρμητη δίψα για ζωή, είναι η κοινωνία των αθλών, του κέρδους και του γλυψίματος που τους προκαλεί αηδία. Όλα τα παραπάνω αν και δεν υπήρχαν στα αιτήματα καμιάς κατάληψης, αν και δεν ειπώθηκαν σε καμιά εκπομπή, ήταν οι σημαντικότεροι λόγοι που επιδρώντας ασυνείδητα στη μεγαλύτερη μερίδα των μαθητών τους εξήγειραν. Ο αγώνας λοιπόν ενάντια στο νόμο Αρσένη είναι αγώνας για ζωή, αγώνας ενάντια σε όποιον ποδοπατά την ανθρωπινή αξιοπρέπεια, αγώνας ενάντια στην κρατική επιβολή, ενάντια στη συναίνεση.

Το κράτος βλέποντας να χαλάνε τα σχέδιά του, βλέποντας τις συγκρουσιακές διαθέσεις των μαθητών, βλέποντας να διασαλεύεται η τάξη του θανάτου και της καταπίεσης, βάλεται με κάθε τρόπο να καταστεί-

λει τις αντιδράσεις. Χρησιμοποίησε τη μέθοδο της λάσπης μέσω των ΜΜΕ που ωρύονταν για τις καταστροφές των μισθίων σχολικών κελιών και για ναρκωτικά στις καταλήψεις, που βάφτιζαν τις επιθέσεις του ΚΚΕ σε μαθητές «απωθήσεις εξωσχολικών στοιχείων που παρεισφύουν (!) στις πορείες» και έβγαζαν στο γυαλί κάθε είδους ανδρείκελα τύπου Χριστόδουλου να καλούν τους μαθητές να επιστρέψουν στα θρανία. Ταυτόχρονα το κράτος ανέθεσε στα κομματόσκυλα του ΚΚΕ να καταστείλουν οποιαδήποτε συγκρουσιακή διάθεση των μαθητών στις μεγαλειώδεις πορείες, τρομοκρατώντας τους με τις ομάδες περιφρούρησης των τραμπούκων της ΚΝΕ, οι οποίοι σε πολλές περιπτώσεις συνεργάζονταν με τους μπάτσους ώστε να μην ξεφύγουν οι εκδηλώσεις από τα στενά επιταφιακά όρια που θέλουν να επιβάλουν στις πορείες, αντιμετωπίζοντας τες σαν πεδία ψηφοθηρίας και καθιστώντας τες απονευρωμένους πρωινούς περιπάτους στους δρόμους της Αθήνας.

Όλα αυτά όμως δεν πτόησαν τους μαθητές και, όπως πέρυσι για τέσσερις μήνες, έτσι και φέτος βγήκαν ξανά στους δρόμους. Το κράτος αντιλαμβανόμενο ότι οι μέχρι πρότινος μέθο-

δοί του δεν είχαν τα επιθυμητά αποτελέσματα -αφού ήδη μερικές εκατοντάδες σχολεία έχουν ήδη καταληφθεί και τα πρώτα μπλόκα στους δρόμους είναι γεγονός- στέλνει μπάτσους και εισαγγελείς να σπάσουν τις καταλήψεις, να συλλάβουν όποιον προβάλλει αντίσταση καθώς και όσους κλείνουν δρόμους.

Όταν λοιπόν η ανησυχία και ο φόβος καταλαμβάνουν τους εξουσιαστές, όταν τα προσχήματα παραμερίζονται και οι μάσκες πέφτουν, το κράτος δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο εφαρμόζοντας την πλέον προσφιλή σε αυτό μέθοδο για να χτυπηθεί ένα κίνημα, την **ωμή βία**. Οι μαθητές δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα, δεν έχουν να χάσουν τίποτα. Η μόνη απάντηση στη βία του κράτους είναι η βία των αγωνιζόμενων ανθρώπων. Όσα σχολεία ανοίγουν στο χέρι μας είναι να ξανακλείσουν! Στις πορείες και στα μπλόκα μπορούμε να δώσουμε μια απάντηση στους μπάτσους. **Συνέχιση των καταλήψεων και των αποχών στα σχολεία!**

Βία στη βία της εξουσίας, για μια ελευθεριακή κοινωνία...

ένας αναρχικός μαθητής

Τρικάκια που πετάχτηκαν σε σχολεία και σε μαθητικές πορείες

**ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΑΝΗΚΟΥΝ
ΣΤΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΜΠΑΤΣΟΥΣ,
ΤΟΥΣ ΡΟΥΦΙΑΝΟΥΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΟΣΚΥΛΑ**

**Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ
ΤΩΝ ΤΡΑΜΠΟΥΚΩΝ ΤΟΥ ΚΚΕ
ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΣΤΟΧΟ ΕΧΕΙ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.
ΚΑΘΕ ΝΕΟΛΑΙΟ ΠΟΥ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΝΕΤΑΙ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΒΟΛΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΝ**

ΟΤΑΝ, ΣΤΗ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ 16ης ΔΕΚΕΜΒΡΗ '99, επιχειρήσαμε -μαζί με αναρχικούς μαθητές- τη συγκρότηση ενός αναρχικού μπλοκ βρεθήκαμε αντιμέτωποι για μια ακόμη φορά με τον κατασταλτικό σχηματισμό των ΚΝΑΤ. Μια οργανωμένη και καθοδηγούμενη ομάδα 70-80 κνιτών, εξοπλισμένων με ξύλα και κράνη, και με τα ΜΑΤ σε θέση και ετοιμότητα να τους βοηθήσουν αν χρειαζόταν.

Παρά τους δυσμενείς όρους που διαμόρφωναν η συνεργασία της ΚΝΕ με τα ΜΑΤ καθώς και οι οργανωτικές αδυναμίες μας, μια δράκη 20-25 συντρόφων, που είχαμε τα στοιχειώδη μέσα αυτοάμυνας (κράνη και σημαίες), αντεπιτεθήκαμε και ανακούσαμε βία την επέλαση των ΚΝΑΤ που επιχειρούσαν, μαζί με την ασφυκτική παρουσία των ΜΑΤ, να αποτρέψουν τη συγκρότηση του μπλοκ. Στη συνέχεια, μετά από τις ρίψεις κροτίδων εναντίον μας από τα ΜΑΤ και υπό την πίεση της αριθμητικής υπεροχής των ΚΝΑΤ, αναγκαστήκαμε να αποχωρήσουμε και να αυτοδιαλυθούμε μέσα στην πορεία. Κατά τη διάρκεια των συμπλοκών αρκετοί σύντροφοί μας τραυματίστηκαν ελαφρά όπως επίσης κι αρκετοί από τους τραμπούκους των ΚΝΑΤ.

Σύντροφοι, θα ξαναπάρουμε τους δρόμους και θα προασπίσουμε την παρουσία μας ο' αυτούς με κάθε τρόπο... Ξανά και ξανά...

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ...

Δεν ήταν μόνο ο νόμος του Αρσένη αλλά και όλα όσα έχουμε περάσει τόσα χρόνια στα σχολεία που άναψαν πέρυσι τη φλόγα της μαθητικής εξέγερσης. Κερδίσαμε τους δρόμους, πραγματοποιώντας μεγαλειώδεις πορείες, συγκρουόμενοι με τις δυνάμεις καταστολής, τους ενκάθετους γονείς και τα κομματόσκυλα, καταλάβαμε τα σχολεία και τα μετατρέψαμε σε χώρους συνάντησης και επικοινωνίας, μια επικοινωνία που τόσο έχουμε ανάγκη και τόσο μας στερεί το εκπαιδευτικό σύστημα. Ο αυθορμητισμός που διακατείχε τις κινήσεις μας στις περσινές κινητοποιήσεις, η φαντασία που επιστρατεύσαμε και εμπλούτισε τον αγώνα μας, η αστείρευτη διάθεση για αντίσταση, για αλλαγή προσέδωσε στο κίνημά μας ανεξέλεγκτα χαρακτηριστικά που πολλές φορές οδήγησαν στις συγκρούσεις με τους έμμεσους ή άμεσους υποστηρικτές του νόμου.

Και στις περσινές κινητοποιήσεις είχαμε να αντιμετωπίσουμε την καταστολή από τους ρουφιάνους της ΚΝΕ, που ακολουθώντας την πάγια τακτική τους προσπαθούσαν με κάθε τρόπο, συκοφαντώντας, χτυπώντας, προπηλακίζοντας, να τρομοκρατήσουν τους ίδιους τους μαθητές που αγωνίζονταν με κάθε μέσο για την ανατροπή του νόμου, για τη διατήρηση της αξιοπρέπειάς τους. Προσπαθούσαν να ελέγξουν και να περιορίσουν κάθε αυθόρμητη ενέργεια που εκδηλωνόταν από τους μαθητές και δεν συμφωνούσε με τα σχέδιά τους. Παίρνοντας την κεφαλή της πορείας προπαθούσαν να την μετατρέψουν σε πρωινό περίπατο αποφεύγοντας να στρίψουν στο υπουργείο. Το ίδιο σκηνικό και φέτος.

Παράλληλα με τις νέες κινητοποιήσεις των μαθητών συνεχίζεται και εντείνεται η προσπάθεια χειραγώγησης και καπελώματος του αγώνα μας από τους συνήθεις «πρωτοπόρους» και ταβατζήδες κάθε κινήματος. Μόνο που φέτος βάλθηκαν από την αρχή να μην αφήσουν καμιά ελεύθερη πρωτοβουλία μαθητών να αναπτυχθεί (επίθεση στο μπλοκ της Πρωτοβουλίας Μαθητών στην πορεία της 21ης Οκτωβρίου), ούτε να επιτρέψουν κατάσταση να ξεφύγει από τα στενά και προκαθορισμένα όρια που θέλουν να την εντάξουν. Απαιτείται λοιπόν προϋπόθεση για τη συνέχιση του αγώνα μας είναι να συντρίψουμε κάθε προσπάθεια ελέγχου των διαθέσεών μας από τους τραμπούκους της ΚΝΕ. Από αυτούς που κατάνησαν την λέξη κομμουνιστική να σημαίνει καταδότης, από αυτούς που με τις πλάτες των μπάτσων αποκάλυπτα κτυπούν και παραδίνουν διαδλωτές στις δυνάμεις καταστολής. Περίτρανα παραδείγματα η παράδοση 153 διαδλωτών στους μπάτσους στην πορεία του Πολυτεχνείου '98 και η μαθητική πορεία της 21ης Οκτώβρη '99, στην οποία ρουφιάνεψαν, ξυλοκόπησαν και παρέδωσαν διαδλωτές στους μπάτσους.

Από αυτά τα γεγονότα αλλά και από τη στάση της εν λόγω ομάδας στις περσινές κινητοποιήσεις, πρέπει επιτέλους να συνειδητοποιήσουμε ποιοί είναι με το μέρος μας και ποιοί όχι, να ξεσκεπάσουμε τον ύποπτο ρόλο του συντονιστικού τους (ΣΑΣΑ), ενός σχήματος που θέλει να ελέγξει τις αντιδράσεις μας και να μας εμποδίσει να δώσουμε στον αγώνα μας τη μορφή που εμείς θέλουμε. Τίποτα στην Ιστορία δεν κερδήθηκε με παρακάλια και προσκυνήματα αλλά με αγώνα και σύγκρουση με τους καταπιεστές και κάθε είδους διαμεσολαβητές. Άς μην επιτρέψουμε σε κανένα να αναστείλει την οργή μας, άς την αφήσουμε να ξεσπάσει! Άς αυτοοργανωθούμε και να αντεπιτεθούμε. Άς παραστούμε μαζί με το νόμο όλους τους υποστηρικτές του.

Τα σχολεία μάς ανήκουν, ΑΣ ΤΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ

Οι δρόμοι μάς ανήκουν, ΑΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΟΥΜΕ

**ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΕ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΜΟΡΦΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗΣ
ΚΑΝΕΝΑ ΕΛΕΟΣ ΣΤΑ ΚΟΜΜΑΤΟΣΚΥΛΑ ΤΟΥ ΚΚΕ**

ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ

Προκήρυξη μαθητών τον Οκτώβρη του '99